

Eragon se zachmuřil a odešel na okraj stanů, kde se usadil ve tmě. Poblíž cítil Safiru, ale nechala ho o samotě. Zaklel si pro sebe a s tupou zlostí nabodl maso od Duthméra.

Právě když si kousl, ozval se vedle něj Orik: „Neměl by ses k nim tak chovat.“

Eragon pohlédl na Orikovu zastíněnou tvář. „Cože?“

„Thorv a jeho muži byli vysláni, aby tebe a Safiru chránili. Zemřou pro tebe, bude-li to třeba, a spoléhají na tebe, že by ses postaral o jejich posvátný pohřeb. Na to bys měl pamatovat.“

Eragon spolkl jedovatou odpověď a zahleděl se na černou hladinu řeky – stále v pohybu, nikdy se nezastavující – ve snaze uklidnit silné emoce. „Máš pravdu. Nechal jsem se unést.“

Orikovi se zaleskly zuby ve tmě, když se usmál. „Každý velitel musí dostat takovouhle lekci. Do mě to vtloukl Hrothgar poté, co jsem hodil botu po trpaslíkovi, který nechal halapartnu na místě, kde na ni mohl někdo šlápnout.“

„Trefil ses?“

„Zlomil jsem mu nos,“ zachechtal se Orik.

Proti své vůli se Eragon také zasmál. „Budu si pamatovat, že to nemám dělat.“ Držel misku oběma rukama, aby si je zahřál.

Eragon zaslechl zařinčení kovu, jak Orik něco vytáhl z váčku. „Tady,“ řekl trpaslík a pustil Eragonovi do dlaně změť propletených zlatých kroužků. „Je to hlavolam, který používáme, abychom si procvičili svou bystrost a důvtip. Je tam osm kroužků. Jestliže je správně uspořádáš, utvoří jediný prsten. Přišel mi vhod, když jsem měl starosti a potřeboval jsem se rozptýlit.“

„Děkuji,“ zamumlal Eragon. Lesklý zauzlenec vzbudil jeho zvědavost.

„Pokud ho dokážeš složit, můžeš si ho nechat.“

Když se Eragon vrátil do stanu, lehl si na břicho a zkoumal kroužky v tlumeném světle ohně, které sem pronikalo vstupním otvorem. Čtyři kroužky procházely dalšími čtyřmi. Každý byl na spodní straně hladký a na vrchu, kde se proplétal s dalšími kousky, nerovnoměrně pokroucený.

Eragon vyzkoušel několik uspořádání, ale brzy ho otrávilá prostá skutečnost: zdálo se nemožné dostat dvě sady kroužků do souběžné polohy tak, aby ležely rovně na sobě.

Rébus ho nicméně zaměstnal natolik, že na chvíli zapomněl na hrůzu, kterou právě prožil.

Eragon se probudil těsně před svítáním. Promnul si rozespalé oči, vyšel ze stanu a protáhl se. V chladném ranním vzduchu mu šla pára od úst. Kývl na Šrrgniena, který držel hlídku u ohně, pak vykročil k řece a omyl si tvář. Vylekaně zamrkal, když zjistil, jak je voda studená.

Jedinou myšlenkou našel Safiru, připásal si Zar'roc a zamířil za ní mezi buky, které lemovaly Az Ragni. Zanedlouho měl Eragon ruce a tvář mokré od rosy, protože se cestou musel prodírat vlhkými křovinami divokých třešní. S námahou se protlačil sítí větví a vyklouzl na tiché pláň. Před ním vyrůstal do výšky oblý kopec. Na jeho vrcholku – jako dvě starověké sochy – stály Safira s Aryou. Hleděly na východ, kde se rozžhavené slunce šplhalo na nebe a prozářilo jantarovou prérii.

Pohled na dvě osvětlené postavy na kopci Eragonovi připomněl, jak Safira pozorovala východ slunce ze sloupku jeho postele jen několik hodin potom, co se vylíhla. Byla jako jestřáb nebo sokol se svýma tvrdýma, třpytivýma očima pod kostnatými hřebínky, se štíhlým krkem a silou, kterou prozrazoval každý rys jejího těla. Byla to lovkyň, obdařená vši divokou krásou, kterou ten výraz vyjadřuje. Aryiny zkosené rysy a panteří elegance dokonale ladily s dračicí vedle ní. Nepanoval mezi nimi žádný nesoulad, když stály zalité prvními paprsky úsvitu.

Eragon pocítil záchvěv úžasu a radosti. Právě *sem* jako Jezdec patřil. Měl to štěstí, že ze všech míst v Alagaësi byl spojen s tímhle. Ten zázrak mu vehnal slzy do očí a do tváře úsměv divokého jásotu, který rozehnal všechny jeho pochybnosti a obavy v přívalu čistých emocí.

Stále s úsměvem vystoupal na horu a zaujal místo vedle Safiry a dál společně sledovali přicházející den.